Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 334 van 21 september 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat K. LAUWENS**
Temselaan 100A
1853 GRIMBERGEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 17 september 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 11 september 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "*RvV-wet*").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. LAUWENS, die verschijnt voor verzoeker en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 februari 2025 wordt aan verzoeker, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en wordt verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) voor drie jaar opgelegd.

1.2. Op 11 september 2026 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) genomen. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht.
2. Betreffende de urgente procedure en de rechtspleging

2.1. Het beroep is gericht tegen een terugkeerbesluit dat gepaard gaat met een verwijderingsbesluit. Overeenkomstig artikel 2.28, § 1, eerste lid, 2°, van de RvV-wet is dit een grond voor behandeling in de urgente procedure.

2.2. Nu blijkt dat verzoeker wordt vastgehouden, is hij overeenkomstig artikel 2.22, § 3, 2°, van de RvV-wet vrijgesteld van het rolrecht en van de bijdrage aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Artikel 1.18 van de RvV-wet bepaalt als volgt:

"*De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, behalve in de gevallen waarvoor de bevoegdheid expliciet bij wet aan een ander rechtscollege wordt toegewezen.*"

De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze bepaling luidt als volgt:

"*De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, 8bis, § 4, 27, 29, tweede lid, 44septies, § 1, 74/6, 74/6/1, § 2, eerste lid, en § 3, eerste lid, en 57/32, § 2, tweede lid kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.*"

De Raad is bijgevolg niet bevoegd om zich uit te spreken over het beroep in de mate dat dit gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

3.2. De tijdigheid van het beroep

De Raad werpt ambtshalve een exceptie op van niet-ontvankelijkheid wegens laattijdigheid.

Artikel 2.15, §§ 2 en 3, van de RvV-wet bepaalt het volgende betreffende de termijnen voor het indienen van het beroep indien dit gericht is tegen een terugkeerbesluit dat gepaard gaat met een verwijderingsbesluit (bijlage 13*septies*):

"*§ 2. Het verzoekschrift wordt ingediend binnen de tien dagen vanaf de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht:*
(…)
2 ° indien het beroep is gericht tegen:
(…)
c) een terugkeerbesluit dat gepaard gaat met een verwijderingsbesluit; of
(…)
§ 3. In afwijking van paragraaf 2, wordt het verzoekschrift ingediend binnen de vijf dagen vanaf de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht:
1° indien het een beroep betreft tegen:
a) een beslissing tot terugdrijving, of een terugkeerbesluit dat gepaard gaat met een verwijderingsbesluit, of een verwijderingsbesluit, indien aan de betrokkene reeds eerder een terugkeerbesluit of een beslissing tot terugdrijving werd betekend; of
(…)"

Het wordt niet betwist dat de bestreden beslissing een terugkeerbesluit is dat gepaard gaat met een verwijderingsbesluit.

Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat aan verzoeker op 14 februari 2025 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) werd ter kennis gebracht (administratief dossier, stuk 21).

In toepassing van artikel 2.15, § 3, 1°, a), van de RvV-wet bedraagt de beroepstermijn *in casu* dus vijf dagen.

De bestreden beslissing werd aan verzoeker op 11 september 2026 ter kennis gebracht. Met toepassing van artikel 2.5 van de RvV-wet was de eerste dag van de beroepstermijn 12 september 2026 en eindigde deze op

woensdag 16 september 2026. Het beroep, ingediend op donderdag 17 september 2026, is bijgevolg laattijdig.

In zijn verzoekschrift werpt verzoeker op dat de verkorte termijn hem in de gegeven omstandigheden niet kan worden tegengeworpen nu de kennisgeving van de bestreden beslissing klaarblijkelijk plaatsvond op vrijdag 11 september 2026 te 23.05 uur, zijnde op een vrijdagavond, laat op de nacht, in de lokalen van een politiekantoor, hij vervolgens op zaterdag 12 september 2026 te 10.02 uur werd overgebracht naar het gesloten centrum 127*bis* en de eerstvolgende werkdag maandag 14 september 2026 was. Hij wijst erop dat hij de Nederlandse taal niet machtig is en dat hij gedurende het volledige weekend van zijn vrijheid beroofd was, zonder enige reële mogelijkheid om een raadsman te contacteren, laat staan om een raadsman aangesteld te krijgen in het kader van de juridische tweedelijnsbijstand. Zijn raadsman werd pas aangesteld op 17 september 2026 en kon pas op 17 september 2026 kennis nemen van de bestreden beslissing, aldus verzoeker. Volgens verzoeker beantwoordt "*(e)en termijn van vijf dagen die volledig samenvalt met een weekend, die aanvangt bij een nachtelijke kennisgeving in een politiecel en die loopt ten aanzien van een persoon die van zijn vrijheid is beroofd en de proceduretaal niet beheerst*" manifest niet aan de vereisten van een doeltreffend beroep.

De Raad wijst erop dat uit de uitdrukkelijke tekst van de wet blijkt dat de wetgever ervoor heeft gekozen om een termijn in te stellen van vijf dagen en niet van vijf werkdagen. Dat er een weekend valt binnen de beroepstermijn van vijf dagen brengt dan ook niet met zich dat de beroepstermijn dient te worden verlengd teneinde de verzoeker bijkomende mogelijkheden te bieden om een raadsman te contacteren en een beroep in te dienen. Zo verzoeker meent dat "*(e)en termijn van vijf dagen die volledig samenvalt met een weekend, die aanvangt bij een nachtelijke kennisgeving in een politiecel en die loopt ten aanzien van een persoon die van zijn vrijheid is beroofd en de proceduretaal niet beheerst*" manifest niet beantwoordt aan de vereisten van een doeltreffend beroep, komt zijn kritiek neer op wetskritiek waar de Raad zich niet over uit te laten heeft.

Waar verzoeker aanvoert dat hij de Nederlandse taal niet machtig is en gedurende het volledige weekend van zijn vrijheid beroofd was, zonder enige reële mogelijkheid om een raadsman te contacteren, laat staan om een raadsman aangesteld te krijgen in het kader van de juridische tweedelijnsbijstand, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Uit het resultaat van de vraag tot aanstelling die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stuk 2), kan niet blijken dat verzoeker tijdig pogingen heeft ondernomen om een aanstelling van een advocaat te regelen voor zijn zaak, laat staan dat eruit zou blijken dat hij niet in de mogelijkheid was om vóór 17 september 2026 een raadsman te contacteren die hem kon bijstaan bij het indienen van een beroep bij de Raad. Met dit betoog toont verzoeker het bestaan van overmacht niet aan.

Voor zover verzoeker laat gelden dat het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten dateert van 14 februari 2025 en dus méér dan negentien maanden vóór de bestreden beslissing is genomen, waardoor de *ratio legis* van de verkorte termijn – het vermijden van dilatoire beroepen tegen kort op elkaar volgende verwijderingsmaatregelen – in die omstandigheden niet speelt, wijst de Raad erop dat het bepaalde in artikel 2.15, § 3, 1°, a), van de RvV-wet speelt in het geval dat "*aan de betrokkene reeds eerder een terugkeerbesluit of een beslissing tot terugdrijving werd betekend*". De wettekst is duidelijk en maakt daarbij geen onderscheid naargelang van wanneer dit eerdere terugkeerbesluit of die eerdere beslissing tot terugdrijving werd betekend.

Zo verzoeker uitvoering zou hebben gegeven aan het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten, komt het hem toe daarvan het bewijs te leveren. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker zich beperkt tot een hypothetische stelling – "*Voor zover verzoeker hieraan inderdaad gevolg heeft gegeven*" –, zonder *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 14 februari 2025 werd ter kennis gebracht en dat bijgevolg de thans bestreden beslissing een eerste terugkeerbesluit betreft, waarop een beroepstermijn van tien dagen van toepassing is.

Door zich ten slotte nog vragen te stellen omtrent de wijze van betekening en te stellen dat de 'golvende lijn' waarvan sprake is bij zijn handtekening op de kennisgevingsakte bezwaarlijk als zijn (geldige) handtekening kan worden beschouwd, toont verzoeker niet aan dat hij op 11 september 2026 geen kennis heeft gekregen van de bestreden beslissing. Verzoeker lijkt hierover mist te willen scheppen, terwijl ervan kan worden uitgegaan dat indien hij op die dag geen kennis kreeg van de bestreden beslissing en ter bevestiging van de kennisgeving van deze beslissing geen golvende lijn zou hebben neergepend in het vakje waarin staat dat hij erkent dat hij op 11 september 2026 om 23u05 kennis heeft ontvangen van deze beslissing, hij stellig zou betwisten dat de bestreden beslissing hem op 11 september 2026 werd ter kennis gebracht, *quod non*. Verzoeker toont aldus niet aan dat hij niet op 11 september 2026 in kennis werd gesteld van de bestreden beslissing.

Ambtshalve wordt bijgevolg vastgesteld dat het beroep wegens laattijdigheid niet ontvankelijk is. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde behandelen (*cf.* RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

4. Aangezien de Raad ingevolge artikel 1.9, tweede lid, van de RvV-wet bevoegd is om zich rechtstreeks uit te spreken over het beroep tot nietigverklaring, hoeft er niet langer uitspraak te worden gedaan over de vordering tot schorsing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op eenentwintig september tweeduizend zesentwintig door:

D. DE BRUYN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
A.-M. DE WEERDT	D. DE BRUYN